

Maša Bornšek
KONČNO JAZ

Naj kratka zgodba GCC 2011 po izboru dijakov

Sovražila sem ta občutek samote. Stala sem sredi sobe, napolnjene z neznanimi ljudmi, a še vedno me je spremljala preljubna samota. Roke sem ovila okoli sebe in si poskusila predstavljati toplino človeka, ki te ceni in te ima rad. Zdrznila sem se od dotiku roke na moji rami.

»Pridite,« mi je velel ženski glas.

Zamaknjeno sem jo pogledala. Bila je mlada lepa ženska. Imela je modre oči, obrobljene z dolgimi in gostimi trepalnicami. Nos je imela ozek in rahlo privihan. Njene ozke, z nežnim rdečilom namazane ustnice, so se skrivile v posrečen nasmešek. V njenih očeh sem videla, da bi bilo bolje, da bi odmaknila pogled, a ga nisem bila zmožna. Čutila sem, da bi me ta popolnoma neznana ženska lahko vzljubila, če bi imela voljo in zagotovilo, da bi se iz tega izcimilo nekaj dobrega. A ker tega nisem imela, sem preprosto pozabila na to.

Zavohala sem vonj po kavi. Zaželela sem si je. Rahlo me je potisnila v manjši, bel prostor. Zaznala sem še eno osebo, mizo, nekaj stolov in omaro, a se nisem posebej posvečala podrobnostim. Že dolgo me niso več zanimale. Še vedno sem si močno želela kave. Ženska me je posedla na mehak stol in me pustila samo. Zaželela sem si, da bi imela dovolj moči v roki, da bi jo zadržala ob sebi.

»Kako se počutiš?« je vprašal globok moški glas.

Dvignila sem glavo in počakala nekaj minut, da se mi je vid zbistril.

»Dobro,« sem odvrnila, nekaj časa držala pogled z njim in ga potem spet spustila v naročje. Nisem marala tega moškega. Vedno me je pričakal s tistim bedastim nasmeškom in z zlaganim, vedrim glasom. Njegove sive oči so mi vedno segle naravnost v notranjost, v moje misli. Živel je za to službo. Živel je za to, da mi je lahko vsak drug dan zagrenil življenje z vedno enakim vprašanjem »Kako se počutiš?«

»No, pa poglejva, če se je kaj spremenilo.«

Vstala sem in počasi stopila v kot sobe, ki ga nikoli ne bom pozabila. Na steni je visel prav beden plakat z nekim svetlolasim dečkom, ki se mi je režal v obraz in mi ponujal raznobarnve bombone v različnih oblikah. Ob tem se mi je kar želodec obračal. Sezula sem si čevlje in bosa stopila na hladno ploščad. Gledala sem v svoja stopala. Niso mi bila všeč. Poslušala sem prasketanje kovinske krogle ob kovinsko palico.

»Razočaran sem nad tabo, hčerka moja,« je zamrmral in počasi odkimaval z glavo.

»Obuj se in sedi,« mi je še velel in sedel nazaj na svoje mesto za belo mizo z nekaj papirji in fotografijami. Tam so vsi izgledali tako srečni in povezani med sabo.

Pobrala sem čevlje in sedla. Raje sem hodila bosa. Imela sem občutek prizemljenosti. To mi je bilo všeč.

»V soboto si imela 41 kilogramov. Danes bi jih morala imeti že malo več. Izgubila si jih. 40,5 kilogramov. Veš, da to zate ni dobro. Še posebej ne sedaj.«

Zaprla sem oči in hotela sem, da utihne. Nisem hotela kar naprej poslušati tega. Vsako minuto me je moje telo opominjalo na to. Nisem hotela tega poslušati še tukaj.

»Sestri bom naročil, naj pokliče tvojo mamo. Peljati te mora v bolnišnico.«

Ko je to izrekel, sem sunkovito dvignila glavo in odkimala.

»Ne. Ne moje mame,« sem zašepetala.

Prepletel je prste in se naslonil na mizo. Namenil mi je enega tistih njegovih globokih pogledov in pričakoval moje pojasnilo. Nisem mu ustregla. Še sama nisem dobro vedela, zakaj nisem hotela svoje mame poleg. S tem sem se hotela soočiti sama.

»No, potem pa ti moram povedati, da boš morala na dodatne preiskave.«

Po krajšem premoru je nadaljeval: »Boš zmogla sama?«

Pokimala sem, čeprav je vse v meni kričalo NE. Podal mi je nekaj listov in stopila sem iz sobe. Lepa ženska je sedela za pultom in me urejala neke papirje. Nasmehnila se mi je, ko je opazila, da jo gledam.

»Si dobro?«

Brez odgovora sem stekla ven, na ulico. Vame je butnil gost onesnažen zrak, ki je čisto vsakemu počasi zastrupljal pljuča in ga ubijal. Smrad mi je pognal adrenalin po žilah in pričela sem teči. Nisem se menila za jezne klice in kletvice, ki so se kar vrstile za mano. Nisem se menila za ljudi, ki so se zabijali vame, niti ko me je zalila vroča tekočina, po vonju sodeč češnjev čaj. Samo tekla sem. Ustavila sem se šele, ko sem prispela na travnik.

Počasi sem hodila med travo in rastlinjem. Kmalu sem prišla do dreves. Njihovo ostro lubje mi je rezalo dlani in kmalu sem pričela puščati krvave madeže za sabo. Podplati so me pričeli skeleti, a mi to ni nič pomenilo. Vedela sem, da se bo to zacelilo. A moje notranje bolečine se nikoli ne bodo. To sem se že zavedala, ko so ljudje še upali in iskali rešitev. Ljudje kot sem jaz, se tega zavejo veliko prej kot drugi. Čeprav mogoče tega ne pokažejo.

Prišla sem do svojega najljubšega mesta. Jase, obsijane s sončnimi žarki. Legla sem v mehko travo in zaprla oči. Sonce me je božalo in mi odvzemalo bolečine. Bila sem srečna, vsaj za nekaj minut. Še preden sem se zavedala, mi je po licih pritekla solza. Pustila sem jo. Naj moči moja izsušena lica in tanko, suho kožo. Mogoče ju bo pozdravila. Hotela sem veliko vode, da bi se lahko potopila in pozdravila svoje telo, kot to naredijo rastline. A kmalu je moja fantazijo prekinila kruta resničnost. Moje telo ne bo nikoli več popolnoma zdravo. Prezirala sem svoje roke, ki jo štrlele iz mojega trupa kot neki posušeni palici. Svoje noge, ki jim sploh ni več možno reči noge. Trebuh, pri katerem sem lahko občutila svoje notranje organe. Svoja rebra. In nenazadnje, svoj obraz. Ustnice so bile suhe in razpokane, oči so se mi v zadnjih mesecih poglobile in povečale, ličnice, ki so tako izstopale. Sovražila sem se. Sedaj.

Sonce je že zahajalo, ko sem se vrnila nazaj v mesto. Listi, ki mi jih je prej dal tisti moški, so bili popolnoma pomečkani in raztrgani. Ko sem prispela v še eno stavbo, ki sem jo sovražila, sem pred žensko za pultom vrgla tiste liste. Ta mi ni bila všeč. Bila je majhna zalita rdečelična ženska, ki je izgledala, kot da se bo vsak čas zadušila. Pospremila me je k stolu in mi naročila, naj jo počakam.

Čakala sem in zdelo se mi je, da je minilo že več ur. Končno je prišla, za njo pa nek visok temen moški. Običajno bi me zanimalo, kdo je to, a zdaj mi je bilo popolnoma vseeno. Najprej me je okaral, ker sem zamujala, in ko sem se prikazala, sem prinesla pomečkane liste in sebe, kot da bi ušla iz gozda. Nasmehnila sem se.

Zmajal je z glavo in mi pomignil, naj mu sledim. Odšla sva v temno sobo, ki je imela na sredini mizo in nekaj aparatov, ki so oddajali čudne zvoke. Legla sem in moški mi je na senci namestil hladna plastična obročka, ki sta bila povezana z enim od aparatov.

»Sedaj se pa samo sprosti in se ne premikaj,« mi je še naročil, potem pa izginil v sosednjo sobo.

Nikakor se nisem mogla sprostiti. Živce mi je paralo tisto piskanje in tuljenje aparatov. Končno je bilo konec in moški me je popeljal v svojo pisarno. Slike je namestil na svetlečo tablo in si jih ogledoval.

Večkrat je zmajal z glavo in izpustil tihi: »Jezus.«

Sama sem z očmi iskala nekaj, kar bi mi dalo odgovor na njegovo jamranje, a se nisem čisto nič znašla.

»Povečal se je. Veliko bolj, kot smo načrtovali,« je nazadnje rekel in sedel.

»Koliko?« sem tiho izdabila.

»Težko je napovedati,« je začel mencati.

»Koliko?« sem vprašala ostreje in ga zabodeno pogledala.

»Nekaj tednov ali dni. Priporočam ti, da povemo tvoji mami in da ostaneš v bolnišnici.«

Vstala sem in odšla proti vratom.

»Nikoli ne bom umrla v tem zaniknem prostoru,« sem še z gnusom rekla in odšla.

Stekla sem domov.

Mama je v mojem pogledu videla odgovore na svoja neizrečena vprašanja. Komaj je zadržala solze. Objela me je in samo tiho pela pesem, ki mi jo je pela, ko sem bila še punčka. Ko sem bila še brez skrbi. Ko sem bila še zdrava.

»Kje?« je zašepetala in vedela sem, da se pogovarjava o mojem pogrebu.

»Povsod,« sem odvrnila.

Pokimala je in mi objela obraz. Pustila sem ji, čeprav je dobro vedela, da sem sovražila dotike.

Bila je sreda. Deževalo je.

»Pojdiva ven,« sem ji rekla.

Čutila sem, da se bliža.

Moj konec.

Pokimala je in mi pomagala nadeti plašč ter me obuti.

Odšli sva na jaso. Pričelo je liti, grmeti in strele so osvetljevale nebo.

»Bolje bi bilo, če bi se vrnili in prišli nazaj jutri,« je predlagala mama.

Zadržala sem jo in jo pogledala. Obstala je. Ne vem, ali je jokala ali so bile tisto kaplje dežja.

»Pridi,« sem rekla in jo popeljala do svojega malega raja.

Pogled je bil nebeški. Drevesa so zadrževala dežne kaplje. Ko je zagrmelo, je streslo tla in drevesa so spustila lahen tuš nadte. Zasmejala sem se. Prijela sem jo za roki in jo

zavrtela. Radostno se je zasmejala in počutila sem se srečno. Nazaj zdravo. Legla sem na mokro travo, na blato in gledala, kako so se mi bližale kapljice dežja.

Mama je legla poleg in me prijela za roko.

»Rada te imam, mama,« sem zašepetala in okusila osvežujoč dež.

»Tudi jaz tebe, ljubica,« je rekla in glas se ji je zatresel.

»Ne skrbi zame. Poletela bom, kot ptica, kot seme in ponovno bom zaživela nekje drugje. Zrastla bom v čudovito zdravo drevo, ki bo dovolj močno, da bo kljubovalo vsakomur in vsem. V tem trenutku pa potrebujem tvojo moč. Preden grem, moram vedeti, da boš v redu.«

»Kako si lahko tako močna?«

Nasmehnila sem se: »Saj nisem. Me vidiš? Krhka sem kot posušena vejica. Zunanost je enaka notranjosti, v mojem primeru.« To je bilo zadnje, kar sem bila zmožna reči. »Obljubi, da boš v redu.«

»Obljubim,« je z odločnim glasom rekla in me pogledala.

Močno me je zbolelo v glavi. Zaprla sem oči in pričela globoko dihati. A še vseeno sem se morala nekaj prepričati: »Obljubi, da si boš kupila veliko rož in da boš obiskovala to jaso. Nočem je pustiti same.«

»Obljubim,« je ponovila z enako odločnostjo.

Bila sem zadovoljna, srečna in vesela. Lahko sem odšla.

»Mama?«

»Ja, ljubica?«

»Bi mi lahko zapela pesem?«

»Seveda.«

In je začela. Nežna melodija me je ponesla v preteklost. Vsi moji spomini so prišli na dan. Tudi tisti, na katere nisem bila tako ponosna, a bili so del mojega kratkega življenja. In vesela sem, da sem jih doživela.

Zavila me je nežna roka vetra. Kapljic nisem več čutila. Bolečina je izginila in čez usta se mi je razlezel nasmeh. Preprost, čist in zadovoljen nasmeh. Odprla sem oči in zagledala širen prostor. Vsepovsod so bile rastline in drevje. Slišala sem slap in stekla sem tja. Pogledala sem v čisto vodo. Bila sem tista prava jaz. Ravno prava. Vedela sem, da sem na koncu. Končala in hkrati začela živeti življenje.

Srečna.

Vesela.

Samo jaz, brez tujkov v moji glavi.

Končno jaz.